

ЕЛЕНА ПАВЛОВА
ТЕ СЕ СПУСКАТ НОЩЕМ ОТ
ХЪЛМОВЕТЕ

chitanka.info

Те се спускат нощем от хълмовете и когато дойдат, можеш само да пищиш...

Не винаги познавам кога ще дойдат. Понякога се надига вятър или пък се чуват странини ноти звуци. Витае напрежение. А понякога идват без предупреждение.

Те са страшни. Но още по-страшното е, че никой не помни да са идвали. Сутрин, след посещението им, хората са нормални. И същите онези, които са пищели и са се щурвали по главната улица, изобщо не помнят това — мислят си, че са си били в леглата и са спинкали сладко. Какви наивници! Аз ги съжалявам. А те ме смятат за луд.

Тази нощ ще дойдат. Излизам на верандата и ги подушвам във въздуха — лоша миризма, от която косъмчетата по ръцете ми настърхват. Тяхната миризма. Веднага отивам да се преоблека и слизам в града. Както винаги, ще се опитам да предупредя хората. Да им кажа да се скрият навреме. И както винаги, те ще ми се подиграват и ще въртят пръст край слепоочията си. Не вярвам да извикат онези с белите престиилки — вече са опитвали. Много пъти. Съгласен съм да ме смятат за луд, но защо поне не опитат — веднъж? Да се скрият. Да видят. Да разберат...

Делничен следобед е и главната улица е почти пуста. Още щом ме забелязва в далечината, шерифът тръгва към мен с ръка на кобура. Зная какво ще ме попита:

— Ще причиняваш ли неприятности, Дъги?

— Не, сър — почтително ще му отвърна аз.

И наистина не мисля да причинявам неприятности. Както стане.

Ето го, спира ме и ме пита. Отговарям му.

— Адски горещ ден, а? — продължава той.

Не е чак толкова топло, но с него на глава излиза ли се? Освен това все си мисля, че и другите ги чувстват, само че не искат да ги приемат. И си измислят обиколни пътища: мирише им на тях, но всъщност денят бил горещ. Вее техният вятър, но всъщност щяло да има буря със светковици...

Кимвам на шерифа и продължавам нататък.

Бръснарница. Шутър се е изтегнал на диванчето и похърква. Няма пукнат клиент. Когато минавам край зейналата за течение врата, той отваря едно око и лениво, даже подигравателно пита:

- Какво, Дъги, пак ли ще идват?
- Пак — отвръщам му неохотно.
- И какво, трябва ли да се крия тази нощ?
- Трябва.
- Ще се скрия в кревата до жената! — Той се изкиска и замижава.

Отминавам го.

Кръчмето. Вътре са трима, почнали са да се наливат от рано. Поспирал за момент край входа, но погледът на шерифа буквально ми прогаря дупки на гърба. Добре де, после ще вляза и тук. Като не ме гледа. После сигурно ще имам синини — пак ще ме пухат, ама не ми пука. Дължен съм да ги предупредя, пък каквото стане...

Две-три къщи.

Училището.

Дечица в двора. Дангалаци, увехнали по оградата. Поколебавам се за миг, но директорът, господин Танзър, избързва срещу мен и размахва ръце като вятърна мелница. Добре, добре, заминавам си. Той ще е виновен, когато довечера децата, малките дечица... Преглъщам смутено буцата в гърлото си и продължавам нататък.

Кафенето.

Отпред е паркирана непозната кола. Пребърквам си джобовете — достатъчно дребни за кафе и пай. Добре. Влизам.

Джени, сервитьорката, е подложила лице под струята на вентилатора. Двама непознати, мъж и жена, седят на масата до прозореца и си говорят. Поръчали са сандвичи, доколкото виждам, но не са ги побутнали.

Поръчвам и аз — кафе и пай. Джени ми хвърля съболезнователен поглед, свенливо ми се усмихва и донася нещата. Прибавила е и една кола — от заведението, както се казва.

Настанявам се на съседната маса до двамата, с лице към жената. Бавно отпивам от колата, студена е. Приятно разтваря буцата в гърлото ми. Но миризмата им витae и тук.

— Странно градче — промърморва жената.

— Просто денят е горещ — възразява мъжът. — Но като качим планините...

— Не искам да качвам планините! Не ми е добре. Защо просто не потърсим хотел? Примерно тук някъде. Искам да полегна. Вие ми се свят и... мирише странно! — Жената умолително протяга ръка към него. — Нека останем!

— Не бива да оставате! — намесвам се аз. — Човекът е прав. Най-добре да се махате по-далеч. Не зная дали в планините е безопасно.

— Какви ги дрънка тоя? — Обръща се да ме погледне мъжът.

Джени мълчаливо врътва пръст край слепоочието си. Не се засягам.

— Те ще дойдат — казвам им и на тримата. — Ще дойдат тази нощ и ще можете само да пищите...

— Кои ще дойдат? — Жената свива устни. Вярва ли ми, или не?

— Не зная как се наричат. Но са страшни. И са зли. — Въздъхвам. — Човек трябва да се крие от тях, иначе...

— Иначе?

— Не зная какво точно правят. Но всички тичат из града и по ливадите. Облени в кръв. С извадени черва и очи. И пищят. А сутрин нищо не си спомнят...

— Да чуваш и гласове? — пита недружелюбно мъжът.

— Не — отвръщам уморено. — Понякога се извива вятер. Понякога мирише на тях — като сега.

Жената трепва. Улучил съм болното ѝ място, така ли?

— Имам подходящо укритие — продължавам. — Ако искате, можете да преспите в дома ми. Да видите всичко. Джени мисли така — завъртам пръст около слепоочието си, — но не ми хлопа нито една дъска. Просто зная какво ще стане. Няма да е за пръв път... няма да е и за последен. Моля ви...

За мое най-голямо изумление, тя кимва:

— Ще дойда с удоволствие, господине.

Не съм подгответен и оставам като гръмнат. Мъжът — два пъти повече.

— Ка-акво? — зяпва той. — Ти... искаш... да... с един... стаите...

— Зная, че мечтаеш за това пътуване от три години — уморено му казва жената. — Но зная също така добре, че нещата между нас не вървят и сигурно утре или вдругиден щяхме да си кажем сбогом. По красив и елегантен начин, но...

— Ама... — Той още не може да се съвземе.

— Сбогом, Реймънд — тя се изправя и оставя недокоснатия сандвич, колата и всичко останало. — Ще тръгваме ли?

— Ъъъ, да — аз също ставам. Не съм доял пая, но не съм и гладен вече. Най-сетне някой ме е чул!

Галантно ѝ отваря вратата.

— Държа да предупредя — отбелязва тя, — че съм психиатър по професия. Тъй че ако имаш никакви съмнения в себе си, приятел, най-добре ми кажи сега.

— Ще дойдат — казвам с малко повече увереност, отколкото чувствам.

Мирише ми на тях — миризмата е остра, усилила се е докато съм бил в кафенето... но ако не съм прав? Ако наистина съм луд? Тя дойде с мен и веднъж завинаги го потвърди — тогава?

Едва когато подминаваме бръснарницата, добавям:

— Ще поема риска.

Нощта идва и те ще дойдат.

Разходих жената из полето — докато се поздрачи. Времето е великолепно и не си струва да се губи, пък и в къщата ми няма какво толкова да правим. Хареса ѝ. Знаех си, че ще ѝ хареса. Щом може да ги помирише, сигурно ще ѝ допадат и скритата полянка над реката, и гледката на върховете на планината над дърветата, и да лежи по гръб и да гледа облациите като странни животни, които бродят из синьото си пасбище горе... Прав бях. Защо тогава се притеснявам?

Нощта идва.

Седим до прозореца, загърнати в одеяла като двама стари индианци. Начертал съм пентаграмата, запалил съм черните свещи — сам съм ги отливал, със заешка кръв и пепел във восъка — и съм проверил амулетите. На сигурно място сме. Но пак ме е страх.

Винаги ме е страх, когато те идват. Първични чувства се надигат в душата ми. И ми се иска да изляза от пентаграмата, и да тичам с

останалите из града, а кръвта да се лее от мен... и ме е страх да го сторя. И ме е страх от самия страх. И... сега ме е страх, защото и тя е до мен.

Мълчи, загърната в карираното одеяло. Потръпва лекичко.

— Не ти е студено, нали? — питам и съм готов да рискувам и да прекрача пентаграмата, и да запаля огъня в огнището, само тя да кимне с глава.

Но не кимва.

Вместо това чувам тях.

И писъци.

Миг по-късно на стъклото изниква зловещо видение: мъжът. Целият в кръв. Размазва я с длани и крещи. Крещи страшни неща. За нея. И за мен. Те късат лицето му, но той продължава да вика и да удря по стъклото и...

Тя закрива лицето си с ръце и се свива на пода като малко дете.

Стъклото се чупи със звън.

Слагам най-силния си амулет, взимам си пистолета и прекрачвам линията точно в средата между двете черни свещи.

Нощта отминава и те си отиват с нея.

Амулетът ми не ги спира. На сутринта се събуждам в леглото си. Пистолетът е на нощното шкафче. Ръцете ми са целите в кръв.

Той лежи пред прозореца, в цветната леха. Застрелян.

Свещите са стъпкани. Пентаграмата — изтрита.

Тя е в убежището, свита под карираното одеяло като спящо дете. С курсум в главата съм я приспал.

Погребвам ги и двамата на тайната ливада край реката.

Изхвърлям там и амулетите.

Не винаги познавам кога ще дойдат. За това всяка вечер сядам пред къщи и чакам. От градчето ме мислят за луд.

Но те се спускат нощем от хълмовете и когато дойдат, можеш само да пишиш...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.